

Napadal sníh

Jak se tak uhostil v posledních měsících mezi lidmi neklid a v přírodě mezitím všechno pohaslo, začal se asi leckdo těšit na sníh. Na to, jak pomalu se umí snášet, jak vznešeným a důstojným dojmem na nás působí. A stalo se. Zrovna o letošním adventu i o Vánocích se tohle přání splnilo.

„... A srdce bolí dál, a sníh, ten napadal, a všechno je tak bílý...“

Tohle jsou slova Josefa Kainara z jedné z jeho básní. Znáám je už dlouho, od studentských let. Proč jsem na ně pomyslela právě tuhle zimu? Přála bych si, abychom si víc uvědomovali a napodobovali harmonii, kterou je naplněno všechno kolem nás, jen bohužel mimo nás samotných. To by nám mělo něco napovědět a snad časem i napoví. Využívat našich

různorodých zkušeností a názorů bez nepřátelství, ke skládání společné mozaiky, to přece není žádná slabost. Nikoho to k ničemu nezavazuje a neznamená to ztratit vlastní tvář. Znamená to něco jiného – nesoustřeďovat se jen na rozdíly a hledat způsob, jak se na sebe navzájem naladit, tak aby porovnávání představ a plánů mohlo probíhat v klidu, bez ztráty vnímavosti.

A ještě jiné verše jsem si během svátků připomněla: *“... Jak staré lásky zapomnět, kdy druh druhu stál blíž... snad že to dávno již...”* Je to píseň, o které jsem kdysi četla ve foglarovce ["Devadesátka pokračuje"](#). Prý se zpívala mezi skauty na krásnou, tklivou melodii - ale noty se mi tehdy nepovedlo vypátrat. Časem jsem usoudila, že by to mohl být "Valčík na rozloučenou", protože rytmem se k němu ta slova hodí. Ale až po letech jsem zjistila, že je tomu tak doopravdy. A našla jsem časem na internetu i nahrávku ([zde](#)) a podrobnosti - viz např. [zde](#) nebo [zde](#).

Mírek a Joska z Devadesátky, která byla ve skutečnosti Pražskou dvojkou, se při tónech té písni neloučili, naopak. Měli ji spojenou s obnovením přerušného přátelství:

My květy spolu trhali, zda o tom ještě víš?

Pak šli jsme cestou trnitou tak dávno již...

„... Joska je jako očarován tou písni. A ta slova! Nehodí se skoro na ně dva? Na Mirka a Josku? Ano, květy spolu dokonce opravdu trhávali, Mírek si je lisoval do malého herbářiku a Joska ho tehdy napodoboval...“ Tohle místo jsem mívala v celé knížce nejradši, a to jsem ještě nevěděla, že v původní verzi od Roberta Burnse je hezká výzva *"přijijme si na vlídnost"* a že spousta lidí ve světě má údajně ve zvyku slavit takto příchod nového roku. Myslím, že zrovna tentokrát, na prahu letopočtu 2022, by bylo obzvlášť užitečné si na to vzpomenout.

Nuž, ruku věrný příteli,

Bud' mému srdci blíž,

Tak dobrou vůli neměli

Jsme dávno již...

-ah-